

1967
+ 1968

OFFICIEEL ORGAAN VAN
HET HELDRING COLLEGE
TE ZETTEN

HHC-POST

P
O
S
T

VOORHEEN HET VILENEST

Redactiebrief.

De schoolkrant heeft zijn laatste nummer, dat velen met een spottend glimlachje tegemoet zagen, met succes bij de horens gevat.

Het afgelopen jaar heeft trouwens het "Uilenest"-H.C.Post een goed jaar gehad, wat bij de laatste nummers niet voor een onbelangrijk gedeelte tedanken was aan de aanzienlijke stroom van copy, maar eveneens aan de medewerking van enige nimmer aflatende, stug ploeterende trouwe helpers, die ondanks de evenzeer nimmer aflatende proefwerken steeds kans zagen een vorse "Uilebal" te fabriceren.

De redactie hoopt van harte dat de literatoren het volgende schooljaar het literaire bijvoegsel in H.C.Post kunnen laten voortleven, door zonnig jongere krachten aan te trekken.

Het resultaat was dus alderszins bevredigend. Dit jaar zijn er vijf nummers uit gekomen plus een Griekenland-bijlage. Overigens zal als het enigszins mogelijk is, de krant in de toekomst niet van illustraties verstoken blijven.

De examens en overgangen brengen natuurlijk een leerlingenwisseling teweeg, en ook nu weer zal een respectabel aantal leerlingen het Heldring College te Zetten verlaten..... Het Officieel Orgaan kan dus niet anders dan ze een officieel waarwel toeroepen met oprechte dank voor de medewerking die zij hun krant verleenden.

In aansluiting hierop zouden wij als waarschuwing naast de positieve uitlatingen de (volgend jaar) speciaal tweede en derde klas op het hart willen drukken in de nieuwe cursus veel kopy in te leveren.

En dan natuurlijk wensen wij nieuwe gezichten een vooral vrolijke, bovenal succesvolle tijd toe. Maar voorlopig staat alleen de vakantie voor de deur zodat ons rest een ieder op het Heldring College een tijd toe te wensen waarin vreugde en plezier meer dan te over is!

Heldring College 1967.

leerling 5de klas
examenkandidaat
abituriënt
oud-leerling.

We kunnen terugzien op spannende examendagen. Voor 1 juni waren alle mondelinge examens reeds achter de rug. Het eerst waren de A-kandidaten aan de beurt om voor de examencommissie te verschijnen. Niet licht zullen zij de lange slotvergadering vergeten, maar tenslotte kwam er toch een goed resultaat uit de bus. Twee leerlingen moesten helaas worden afgewezen. De volgende kandidaten mogen zich nu een gediplomeerd h.b.s.'er noemen:

Toon Bruens
Henriette Burema
Henk Crum
Herman Crum
Jannie Fintelman
Herman Hesseling
Ernest Hitijahubessy
Coby Jansen
Matthieu Konings
Geert Peters
Martie van Reeden
Sjaco Schik
Leo Schipperheyn
Inke Tap
Wim Zander
Geerlig Zonnenberg

Wij zijn er bijzonder blij mee, dat al deze leerlingen zijn geslaagd; niemand zal het ons kwalijk nemen, als we nog even Henriette Burema apart noemen. Geëxamineerd aan het ziekbed, mag zij zich nu ook oud-leerling noemen!

De B-examens kenmerkten zich door een zeer vlotte afwikkeling. (Het waren alleen maar jongens, die examens deden). Zo lang als de eind^vergadering bij de A-examens duurde, zo kort was die bij de B-mensen. Alle leerlingen waren er

zelfs nog niet, toen de uitslag bekend werd. Ontroerende scènes kreeg de Veldstraat te verwerken, als de ene kandidaat de andere verteld, dat hij geslaagd was. Eén leerling moest worden afgewezen.

De volgende leerlingen slaagden:

Albert van Aarst
Gerrit Bierman
Endy Bogaerts
Anton Grootegoed
Lourens Hacquebord
Frits 't Hart
Jaap Huygen
Henk Janssen
Steven Kooijman
Ekke Mulder
Rick Ruysink
Kees van Rijn
Fred Stuurman
Ruud van Veen
Henk Wilms

"Partir c'est mourir un peu".

Aan het einde van iedere cursus moet er afscheid worden genomen. Afscheid van geslaagde leerlingen, afscheid van leerlingen die de school gaan verlaten, afscheid van ouders die sterk met de school hebben meegeleefd en afscheid van leraren die vertrekken. De handdrukken, die deze vertrekkenden met ons wisselen, geven ons ieder jaar weer een gevoel van weemoed. Een gegroeide band, een vriendschap wordt, voorzichtig verpakt in goede voornemens van beloofde bezoeken over en weer, toch heel voorzichtig doorgeknipt en afsceiden dit voor een deel noodzakelijk is, bekruipt ons een gevoel van leegte en het is maar goed, dat de zomervakantie dan een zeer goede pleister is op de soms wel wat schreurende wond.

Graag wensen we onze jongste geslaagden veel zegen en geluk voor hun toekomst toe en we hopen van harte, dat ze de weg naar Zetten nog weer eens zullen maken voor een blijde reunie of bij een andere gelegenheid. Betreedt je nieuwe levensweg met blijdschap; met vreugde om de grotere vrijheid om zelf te kiezen en zelf te beslissen. Deze grotere vrijheid

betekent ook de noodzaak van een keuze, het betekent ook grotere verantwoordelijkheid. wij, jullie vroegere leraren hopen van harte dat jullie deze grotere verantwoordelijkheid zult kunnen dragen en zult willen dragen.

Wij wensen jullie Gods zegen hierbij.

Aan het einde van deze cursus zullen ook een vrij groot aantal docenten onze school verlaten. Wij zullen ook van hen afscheid moeten nemen en ook bij deze handdruk zal er iets bij ons "sterven" dat voor ons persoonlijk en voor onze school zeer waardevol is geweest. Ik geloof niet dat ik de anderen tekort doe indien ik één naam speciaal noem en wel van onze vriend Wim van Kralingen. Het Heldring College lijdt hierdoor een groot verlies, want hij was een goede, vakbekwame en enthousiaste docent met veel liefde voor zijn leerlingen.

Vanaf 1959 heeft hij aan vrijwel alle eindexarens deelgenomen en bovendien sinds enige jaren een aanzienlijke vernieuwing in het onderwijs gebracht daardoor kan worden gezegd, dat de heer van Kralingen een duidelijk en gunstig stempel heeft gezet om het onderwijs in het Frans aan onze school.

Natuurlijk verblijden wij ons met hem en zijn gezin met zijn mooie promotie en wij hopen, dat hij in Aalten een zeer goede tijd zal hebben. Voor zijn nieuwe leerlingen wensen wij, dat zij evenals zijn oud-leerlingen in Zetten zullen ervaren: "Traduire, c'est un plaisir (un peu)"
"VAKANTIE, KAMPEREN, STUDEREN, CONFEREREN"

C.A.S.

Van de Senaat der Rijksuniversiteit te Leiden :

Van 3 juli-25 augustus zal op Stationsweg 46 te Leiden een inlichtingenbureau geopend zijn voor de toekomstige eerstejaars. Hier zullen inlichtingen worden verstrekt over vele facetten van het studentenleven en tevens zijn hier de formulieren verkrijgbaar, die voor de inschrijving noodzakelijk zijn. Verder kan men zich hier opgeven voor de z.g.n. eerstejaarsdagen, waar de aankomende studenten op verschillende manieren zullen worden ingeleid in het voor hen nieuwe gebied van studie en studentenleven

Student zijn, méér dan studeren!

Wie een verkeerde weg inslaat, moet een heel eind lopen. Voor hen, die zich voorgenomen hebben na het eindexamen te gaan studeren ligt een waar doolhof. Om de onbekendheid met het studentenleven enigszins te verkleinen, willen wij graag iets vertellen over de Societas Studiosorum Reformatorum Amstelodamensis.

De S.S.R.A. is de oudste afdeling van de Unie der S.S.R., waarvan in alle universiteits- en hogeschoolsteden een afdeling gevestigd is. Tevens is zij de één oudste gezelligheidsvereniging aan de Universiteit van Amsterdam.

De S.S.R.A. zoekt in de eerste plaats haar leden aan de Universiteit van Amsterdam, waaraan zij de enige studenten-gezelligheidsvereniging is met een protestants-christelijk karakter. Echter ook voor beperkt aantal studenten van de Vrij Universiteit staat het lidmaatschap open.

De kennismakingstijd op voet van ongelijkheid is in het afgelopen jaar tot het verleden gaan behoren, zodat het novitiaat een meer bij deze tijd passend gezicht heeft gekregen. Dit wil echter niet zeggen dat het novitiaat een gezellig onderonsje is geworden. Het tegendeel is nog altijd waar!

De vereniging telt drie dames- en dertien herendisputen. Het disputaire leven neemt een belangrijke plaats in, met daarnaast het societeitsleven in de vorm van bezoek aan de bar en de eettafel. Als centrum van bruisende activiteit fungeert de societeit Pylades, Leidsegracht 108, gelegen in het centrum van Amsterdam.

Voor liefhebbers van toneel, cabaret, muziek en sport bestaat ruimschoots de gelegenheid actief deel te nemen aan de manifestaties van diverse subverenigingen. Ook het deelnemen aan kringen, welke zowel een religieus als een literair karakter kunnen dragen, behoort tot de mogelijkheden.

Opgave voor het novitiaat kan geschieden tot en met 4 september. Voor nadere inlichtingen en met concrete vragen kunt u zich wenden tot het ab-actiaat der S.S.R.A.: Societeit Pylades, Leidsegracht 108, Amsterdam-C.

Tel. Bestuur : 23 94 37.

Nonkonformistische jongeren op "Den Alerdinck"

Geïnspireerd door protestzanger Boudewijn de Groot wordt op het vormingscentrum Den Alerdinck te Laag-Zuthem in Overijssel van 3-8 juli 1967 een vakantieweek voor jongeren gehouden met als thema "er komen andere tijden". Rond het begrip nonkonformisme is een programma opgebouwd waarin men zich onder meer zal bezig houden met de "tegendraadse" motieven van de Amsterdamse provo's en van de sjalooombeweging.

Er zullen protestsongs beluisterd en besproken worden en naar aanleiding van een schokkende satirische film "zelfmoordschool" komt de vraag aan de orde of het in onze samenleving met allerlei verschijningsvormen van massamaatschappij en welvaartsstaat nog wel mogelijk is nonkonformist te zijn.

In het programma zijn twee ekskursies naar buitenheentjes opgenomen, één naar het atelier van kunstschilder, één naar de abdij van Sion bij Diepenveen.

In de vorm van mime en pantomime zal het wekthema verbeeld worden, terwijl op de laatste dag met medewerking van de stichting Nederlandse Politieke Jongeren Contact het politieke onbehagen van de angry young men ter sprake zal komen in de vorm van een gespeelde parlements-zitting met voorstellen, amendementen, replieken en eindstemming.

De week staat open voor alle jongeren, die mee de motieven van hedendaagse nonkonformistische protestbewegingen willen doordenken.

-0-

Nederlands Bureau voor Buitenlandse Studentenbetrekkingen.

Opgezet als een non profit reisbureau voor de Nederlandse student, zowel op het educatieve als het toeristische vlak, gaan wij er dit jaar toe over om ook middelbare scholieren van 16 jaar en ouder in staat te stellen van onze diensten gebruik te maken.

Het studentenbestuur en alle andere studenten-medewerkers hebben unaniem deze beslissing ondersteund, verheugd over de uitbreiding van het aantal reizenden, waardoor nog meer bestemmingen in ons programma kunnen worden opgenomen.

Het NBBS is een "non profit" reisbureau voor studenten dat nu ook zijn diensten, zij het dan in beperkte mate, openstelt voor middelbare schoolkinderen van 16 jaar en ouder.

Daartoe hebben wij een speciale folder gemaakt, waarin alle mogelijkheden voor deze zomer staan vermeld. Wij zouden jullie willen verzoeken enige aandacht aan het NBBS te besteden, waarbij de volgende punten als leidraad mogen dienen.

- A. De folder zelf
- B. Goedkope reismogelijkheden

Mochten jullie meer willen weten, dan zijn wij te allen tijde bereid meer informatie te geven in de vorm van folders e.d. of wel in de vorm van een interview.

Wij hopen, dat jullie er inderdaad toe over zullen gaan een stukje te wijden aan deze unieke goedkope reismogelijkheden en zouden dit dan graag naar Leiden opgestuurd zien.

Inmiddels verblijven wij met vriendelijke groeten,

Nederlands Bureau voor
Buitenlandse Studentenbetrekkingen

w.g. Jan Willem Coebergh
Afd. Publiciteit.

P.S. Deze folders kan ieder op het tafeltje in de gang vinden.

Vakantie?

Jij wel, maar.....

Op verzoek van zijn ouders delen we jullie mee, dat André Rohlf's vanaf 24 juli in het Diaconessen-ziekenhuis te Arnhem wordt opgenomen. Hij zal daar geruime tijd moeten blijven.

Als iedereen over vakantie denkt, of aan vakantie doet, zou het bijzonder plezierig zijn eens even het ziekenhuis binnen te stappen en André te bezoeken.

Bezoekuren; dagelijks van 14 - 14.45 uur
en van 19 - 19.45 uur
van harte aanbevolen!

6 kamp.

meisjes 12+13+14 jaar: 1. Christine Mahler
2. Trudy van Drempt
3. Janny van Dijken

jongens 12+ 13 jaar. 1. Ronnie Speijers
2. Willy Clark
3. Wim Zandwijk

meisjes 15+16 jaar 1. Lies Huygen (eigenlijk gr.1.)
2. Nelly van Ooyen
3. Ella Jansen

jongens 14+15 jaar 1. Joan Lokhorst
2. Eduard Hoykoop
3. Bob Willemsen

meisjes 17+ ouder 1. argriet Heusdens
2. Bienne Stenstra
3. Sonja Tentua

jongens 16+17 jaar 1. Guus Hellendoorn
2. Flip Stehouwer
3. Ruurd Oppenhuizen

jongens 18+ ouder 1. Jos Meekels
2. Pieter Hoogendijk
3. Wolter Smit

1500 m. 1. André Rohlf 6 min.4,1 sec.
2. Jos Meekels 6 min.5,5 sec.
3. Koen de Rink 6 min.13,6 sec.

Zwemmen. jongens: 12+13+14 jaar 25 m.school 1.Eric Jongmans 20,1
2.Theo de Graaff 22,9
25 m. vrij 1.Theo de Graaff 17,6
2.Eric Jongmans 18,3

jongens 15+16 jaar 50 m.school 1.Hein Pons 44.
2.Onno Dickmann 45,5
50 m. vrij 1.Hein Pons 36.

jongens 17 jaar+ouder meisjes 12+13+14 2.Dick Hendriks 38,6

100 m.school 1. 25sch.1.Marion v.d.Pol 22,8

2.Wim Spronk 49,8 2. Coby v.Ooyen 23,1 zie pag.

50 m.vrij:1.Wim Spronk 40,7 2. Rien Timmermans 41,5-
25 m.vrij:1.Marian v.d.Pol 20,9 en 2.Coby v.Ooyen 21,-

14. + 16.j.:25m.sch.:1.Ang.Suiker 19,8, 2.Gerda Zweers 21,5
25m.vry.:1.Ang.Suiker 16,5, 2.Gerda Zweers 20,6
Letter from Littlestown High School. (zie pag.36)

by Christine Louey

What is life really like in the average, small, American town? I feel that I am fairly qualified to answer that question, having spent all my fifteen years in what I would call the typical American town. Littlestown, with a population of about 2700 people, is situated in South-Central Pennsylvania, ten miles south-east of Gettysburg, the site of a famous Civil War battle, and about three miles from the Maryland-Pennsylvania state line. The area around our town is a part of the southern Pennsylvanian farm region and is in a fruit belt, mainly consisting of apples, peaches pears and plums. Sweet corn and field corn is raised, and Littlestown is rural enough that most residents have their own gardens in their back yards in which they may raise a little corn for "roastin' ears", tomatoes, spring onions, lettuce, and perhaps cabbages, carrots, and cucumbers.

Littlestown hasn't altered very much, geographically speaking, since it was founded in 1765 by Peter Little, a German immigrant (by the way, the original name of the town was Kleina Stedle), who laid out the original lots and streets, which still bear their pre-Revolutionary names of King and Queen Streets.

Although a small town, Littlestown is almost a cross section of larger towns. We have six churches, two shoe factories and shoe stores, two banks, two restaurants, a dairy a supermarket, two clothing stores, a record and radio-repair shop, a foundry, two dry-cleaners, a self-service laundromat, countless gas stations, and, of course, houses and people. Practically every home had a telephone, radio and television, and we keep up to date on current events with news programs, city newspapers, news magazines and the two local newspapers. The people themselves are like those one would find anywhere: some good, some bad, some indifferent. One may find both a generous and friendly small-town nature and small-town gossip. Littlestonians are mainly of German

extraction and a run down the telephone directory reveals Shultszes, Shaeffers, Klingers, Kuhns, Mullers, Sentszes, Kauffmans, Hostetters, Hesses, Hahns, Gentszlers, Ungers, Zumbruns, Breighners, Rohrbaughs, and Baumgartners, as well as Littles, Collinses, Blacks, Foxes, Halls, Maitlands, Harners, Bakers, Sells, McGriffs, and Prosperis. Many older persons still speak "Pennsylvania Dutch" around their grandchildren when they don't want them to understand what they're saying.

Our school system consists of all students from the ages of six to seventeen, who live in Union Township, Mount Joy Township, Mount Pleasant Township, Germany Township and Littlestown Borough. This amounts to about 1400 students which are divided into twelve grades. The first six grades comprise grammar or elementary school and are housed in one building. The remaining six grades, while in the same building, are divided into Junior High, grades 7, 8, and 9, and Senior High, grades 10, 11, and 12. This comprises the public school. Our school is subsidized by state funds and local taxes. From ninth grade until graduation, a student may, for the greater part, choose his own course and subjects, providing he has a certain number of class periods a week, a teacher is available, and the student participates in some non-academic such as Band, Chorus, a club or a sport. Typical subjects that a Sophomore or tenth-grader could choose, depending upon the course, would be: French, Latin, plane geometry, physical education, drivers' education, biology and biology laboratory, world culture or world history, typing, home economics, shop or industrial arts, business math, and business English. A student may choose either an academic or college preparatory course, a commercial or business course, or an industrial vocational course. School sanctioned clubs include: Senior Band, Senior Chorus, Future Nurses Club, Future teachers Club, Future Homemakers Club, Journalism Club, Photography Club, or Russian Club.

Since I live out of town and ride an early bus, I get up at about 6:30 a.m. to get on the bus at 7:30, arrive at school at 7:50, and wait there until school convenes at 8:25, using this time for study or practising on my instrument, the clarinet. Not everyone must get up so early, unless they live on a farm and must get up at about 5:00 a.m. to take care of the animals, but I get on at the first stop and must ride the whole trip. Students living in town walk to school; those living in the country either ride the bus transportation provided by the school or arrange to ride with a friend who is lucky enough to have a car. School is over at 3:25 p.m. unless a student participates in extra-curricular sports such as hockey, or track and field for the boys, depending upon the season. The school-year lasts approximately from September 1 to June 1; the school week is from Monday to Friday with the weekend free; also, whether good or bad, our school is co-educational.

There are ten periods in a school day, seven of which are 48 minutes in length. There are three lunch periods. The first of these begins at 11:45 a.m. and, like each of the others, is 25 minutes long. Ninth and tenth graders eat at the first lunch, seventh and eighth graders at the second, and the third is reserved for eleventh and twelfth graders. At each a hot lunch of meat, vegetable or fruit, $\frac{1}{2}$ pint of milk and a roll and butter is provided by the school for \$.30. If students wish, they may bring their own lunch and eat it in the cafeteria, which also doubles as a classroom during other periods.

Our grading system is based mainly on 100 points and report cards are sent home four times a year to let parents see how their children are doing. The following is a rough guide of the grading system:

A-----Excellent-----	93 to 100%
B-----Good-----	85 to 92%
C-----Average-----	78 to 84%
D-----Poor-----	70 to 77%
E-----Failure-----	Below 70%.

This is not the grading system used by all schools, nor is it a particularly hard one; nevertheless, as is natural, some students do have trouble making passing grades in some subjects. We also get grades in Citizenship, which range from a 1 (Outstanding) to a 5 (Unsatisfactory).

Several times a year we have professional assemblies at which a paid speaker talks on an interesting subject to the whole school. Some examples of speakers in the past were from National Aeronautics and Space Administration, the Atomic Energy Commission, a man on the American expedition to Mount Everest, and we were also fortunate to have had the famous columnist, Ann Landers, speak to us earlier this year. Once or twice a year we have exchange concerts when the bands of other schools perform at our school and our band then returns the concert.

When we have nothing else to do on weekends, we may go either to the Whale, a teen-age coffee-house, which holds dances and sells refreshments to pay for the big dances held several times a year with a band playing the music instead of records, or the TAC, or Teen Ager Club, almost like the Whale, or the sports events or parties that teens everywhere have. During the summer, those who can't or don't want to find jobs will work around home, go to the beach or mountains with their families and generally rest up from the long ordeal of nine months of school. A current trend is for boys to save their money to buy electric guitars and form rock and roll groups, but thank heavens most are not permitted to let their hair grow as unsightly as those of currently popular recording groups!

In my opinion, there are very few disadvantages to living in a small town, unless it would be that where the pace is somewhat slower, it is easier to get out of step with current events and, in a way, culturally stagnate, but with modern methods of transportation and communication, we are certainly not "hicks". Teens are very nearly the same all over the world, but the little differences make people from different areas so much more interesting to read about and listen to, and I think that learning to understand one another is so important in this ever changing and fast-paced world of ours today.

UILEBAL

-Literair supplement van het Officieel Orgaan van het
Heldring College.-

Redaktie: Jos Buijs, Henk Kuipers, Hans v.d.Pol.

Redaktie weet zich verantwoordelijk voor de gehele inhoud
van "UILEBAL!"

Niets uit "UILEBAL" mag worden verveelvuldigd en/of openbaar
gemaakt zonder uitdrukkelijke toestemming van de redaktie.

Redaktieadres: p/a Heldring College, Veldstraat, Zetten.

UILEBAL EN DE SCHOOLKRANT.

Toen wij eind vorig jaar kwamen tot de oprichting en organisatie van een literair blad, een supplement van het officieel orgaan van het Heldring College, dat toen nog "Het Uilenest" heette, vroegen we ons af, wat ons allemaal te wachten stond. Nu, na 3 "Uileballen" gewrochten en uitgebraakt te hebben, kijken we met glimlachende vertedering terug op van de moeilijkheden, waar we ons soms zo kwaad over hebben gemaakt.

Begonnen met een kwartet, viel Herman de Koning al na het eerste nummer af. Er waren moeilijkheden met fotohandelaren (het leverde ons een wederom zeer prettig bezoek aan Den Doolgaard op), uitgevers, enz. Maar Uilebal ging onverstoort door. Waarom zou het Heldring College geen goede schoolkrant kunnen hebben? De geest van Heldring overwon en zo legeden we

de grondslag van de Neo-Heldring-beweging. Niet zozeer een literaire richting als wel een andere geest, die zich ten doel stelde zekere ingeslapen en pseudo-progressieve, maar uiterst conservatieve toestanden wakker te schudden. We hebben niet gechoqueerd, we hebben het ook niet gewild, omdat we geloven dat je door gewoon "goed" doen, door positief anders te zijn, ook de aandacht kan trekken en je doel bereiken. Wij waren ons er echter van bewust, dat onze taak begrensd was, nl. dat die niet verder reikte dan de schoolkrant: het klankbord bij uitstek van mentaliteit en moreel van een school, een schoolleven.

Gelukkig steunden ons ook veel prettige gebeurtenissen, zoals bijv. nauwelijks na onze eerste oproep tot initiatief, creativiteit al werd gereageerd d.m.v. een interview, ter gelegenheid van de Griekenlandweek, maar helaas het aantal ingezonden brieven op onze prijsvraag of enigerlei vorm van kritiek bleef tot een minimum beperkt. Maar zo erg is dat niet: druivensap wordt ook zo snel geen wijn.

Toen één der redacteuren in de paasvakantie in Arnhem als gast van de N.S.U. aanwezig was op de nationale schoolredacteuren-studieconferentie, had hij de gelegenheid ons schoolblad met de beste en meest vooraanstaande van Nederland te vergelijken. En toen bleek, dat- en dit werd door buitenstaanders bevestigd- ons schoolblad zo niet één van de allerbesten was, dan toch kan wedijveren met de besten. En dat was voor een groot deel te danken aan- men vergeve ons een mogelijke ijdelheid- "Uilebal".

Nu twee der redacteuren overgaan naar een hogere klas en één de school zal verlaten, betekent dat het einde van deze Uilebalgeneratie. Daarom geen getreur! we zijn op het goede pad. Het moet mogelijk zijn op een basis van een gezond schoolleven een flore~~nde~~nde leerlingenvereniging, een wijze en verantwoordelijke schoolraad, een schoolkrant op peil te houden. Verantwoordelijkheid verleggen van ouderen naar jongeren doet initiatieven ontplooiën, bevordert de spontaneïteit en, we zeggen het nogmaals, want het is zo belangrijk, stimuleert de creativiteit.

We weten dat aan het een en ander wordt gewerkt. We hebben dan ook het volste vertrouwen in diegenen die na ons komen. Mogelijk onder een andere naam, een andere formule, versmolten met de schoolkrant zelf; ze zullen er zijn, en ze zullen

het jong-verworven peil handhaven en eventueel zelfs verhogen!

Wij van onze kant, blijven altijd bereid onze verkregen kennis over te dragen en uit onze routine te putten, om technische en organisatorische moeilijkheden te helpen oplossen.

Dank vooral aan de heer Lubbers, die plaats en gelegenheid schonk en op bijna collegiale wijze ons medewerking verleende.

Tot slot dus; een neilwens (-dronk) mag ook op de schoolkrant!

Het was ons een waar genoegen!

Redaktie.

-o-

JAAP TER HAAR

De aarde. Zo'n slordige 45 miljoen jaren oud. Vanaf het begin liggen alle elementen er reeds in besloten. En dan de mens. Hij ontwikkelt zichzelf. Het is de taak van de schrijver deze ontwikkelingsgang mee te maken, te beleven, te beschrijven. De schrijver moet laten zien wat in de mens omgaat, zijn fouten aantonen.

Jaap ter Haar. Losjes, handen in de zakken, vertelt hij over zijn werk en over zichzelf. Boekenweek. Vrijdag, 17 maart. Een schrijver van kinderboekjes; spreken voor ons..?

Het schrijven kwam voor mij onverwacht. Achttien was ik toen de oorlog uitbrak. Als marinier was ik in Indië. Correspondent bij de voorlichtingsdienst. Op zekere nacht zochten we een saboteur. We kropen door het gras. Daar zag ik voor me de man die we zochten. Z'n gezicht helder door de maan verlicht. Ik richtte. Toen was daar het dilemma. Plotseling schoot een ander hem neer.

Ik besefte dat hoe je ook leeft, altijd heb je verantwoordelijkheid. Mijn instelling t.o.v. het leven veranderde en vanaf dat ogenblik wilde ik schrijver worden.

Hij weet zijn gehoor te boeien. Gespannen luistert de zaal. De schrijver van Saskia en Jeroen, Eelke, Ernst-Jan....

- Ik ben een broodschrijver. 'sOchtends om acht uur begin ik. De eerste tien kantjes zijn moeilijk. De rest komt volkomen onverwacht. Een verrassing voor mezelf vaak.

Hoe komt U aan Uw stof?

- Dat kan heel vreemd gaan: toevallig hoor ik eens iets. Dat kan dan jaren blijven liggen. Rijpen. Dan ineens maak ik er een boek van. Het is vaak moeilijk om te schrijven. Je wilt graag agressief zijn en op dat moment kan het niet. Of vrolijk. Verdrietig. Ik krijg ook wel opdrachten. De laatste was het gedenkboek voor het Rode Kruis.

Dat vond ik erg fijn. Denk aan "Souvenir de Solferino". Het klassieke voorbeeld van het boek dat de hele wereld verandert.

Als schrijver leer je op te letten. Zelfkennis is wel noodzaak. Eigenlijk kan iedereen schrijven leren. Je ontwikkelt je fantasie.

- Ik schrijf veel hoorspelen. Enkele maanden geleden schreef ik mijn eerste t.v-stuk: dat betekent dat je zoveel mogelijk moet weglaten. En een filmscenario voor Kees Brusse. Dat is geen leuk werk.

Is het niet moeilijk U in de kinderwereld in te denken?

- Ik ben, denk ik, een kinderlijke, naïeve man. Mijn eigen jeugd kan ik me goed indenken.

Operatie Eindexamen was dat een protest tegen de huidige schoolmentaliteit?

- Het was niet de bedoeling het onderwijs aan te vallen. Wel de "rijstebrijberg" open te leggen. Ik moest me voor het boek wel op de hoogte stellen van de huidige toestand. Een gedeelte was herinnering. Ik kreeg kritiek, maar ook waardering voor "Operatie Eindexamen".

Dragen Uw boeken een sterke moraal uit?

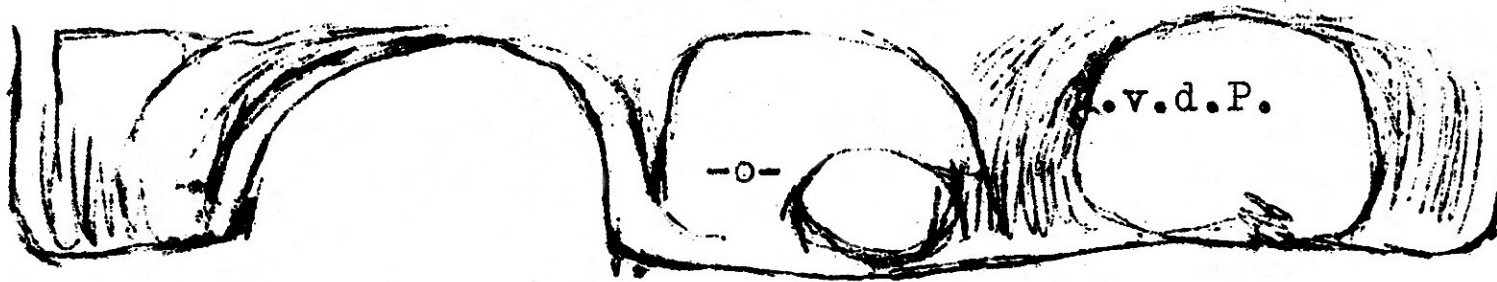
- Ze zeggen dat ik leef en denk zoals de wereld zou kunnen zijn en niet zoals ze is. Ik ben wel een moralist (aarzelend) ... geloof ik.

De invloed van de t.v. op het lezen?

- De kinderen weten wel meer. Ja, die t.v. moedigt het lezen wel aan. Boeken stimuleren daarentegen de fantasie meer. In deze tijd is het tempo sneller geworden, maar eigenlijk is er wezenlijk niets veranderd: vroeger was het de heks waar men voor griezelde, nu is het Batman. De grondemotie blijft hetzelfde,

Tenslotte. Jaap ter Haar. Schrijver van kinderboeken, - goede kinderboeken! - schrijver van "Operatie Eindexamen". Als gast woonde hij het congres van Sowjet-letterkundigen bij, dat van 22 tot 27 december in Moskou werd gehouden.

Ja Jaap ter Haar, dit op onze boekenweekavond.

Hart, ik zweer, ik bezweer je.... ik geloof wel, dat ie 't houdt, steunde Goderik, zijn pak kleefde aan zijn lichaam, zijn haar piekerig, donkerder blond dan ooit, het zweet druppelde over zijn hoge voorhoofd, beet in zijn ogen, vormde kleine riviertjes langs zijn neus en mondhoeken naar beneden, als bloed bij een stervende en stroomde in het meer van zijn maagholte.

Hij zag eruit alsof hij stomdronken, op het einde van het feest, in een zwembad was gesmeten.

Zijn beide handen, been en spier gekrampt door vel, grepen in zijn hart.

De zon kwam op, geel in rood, goud in bloed, of was het... verdomme, hij grijnsde voorzichtig, moet dan toch op het zekere moment de grootste ongelovige eraan geloven? Een Rechter in de zon zien, een hemel in de wolken. Goderik lachte door het water in z'n ogen heen en verdiende zo in het zweet zijns aanschijns een regenboog aan kleuren. Hij moest opeens denken aan dat lyrische gedicht van- hoe lang geleden- hoe wist hij zich dat, allemachtig, na zo- v eel jaar opeens te herinneren. Herinneren? Nee het was er, hij zag het- door de kleuren he^en, zelfs het kleine notitieblokpapierdje, waar het op gekrabbeld was:

O, heerlijk morgenpracht
Van goud- grijs hondermaal
Gespleten wolkendek
In zuiver-blauwe hemeldracht.

O, zon, groot glanzend stekend geel,
Ompaald met bloedig-rood
Gewonde wachters....

Verder was hij niet gekomen, hij vond geen rijmwoord op geel, en hij wilde het rijmschema niet frustreren door er "Gewonde wacht" van te maken.

De zon was heel groot of had hij-, overal zon, zon of aarde, licht-zwart-geel-rood-goud. Grote God ,de aarde was in de zon, draait rond, kantelt vierkant om zijn as, stopt, beweegt niet langer, vuur gedoofd, uitgebluste hel, staat stil.

Grauw gezicht in hemelspiegelaar, oneindig ver-nabije waarheidmassa's, eeuwig niets en alles, stop, begin en eind zijn al tezamen.

Goderik Marius van Dam, ik plant je weer op aarde, vast met beide benen op het slijk.

Kom toch tot jezelf, lummel met je hartinfarct.

Geen bovenaardse kracht of wel verbeelding zal slechts nodig zijn om engel, duivel van een Zeeuwse boer te maken. Goderik wist niet meer en vond zichzelf in zijn nog te rooien aardappelveld. Natuur dat is het leven, zei hij tot zichzelf, woelde met de punt van zijn schoen een aardappel boven aarde, knielde, en stopte hem, met beide handen in de klei, weer in.

J.B.

Wat is waarheid?

Waarheid is datgene wat de meeste mensen als waarheid aanvaarden. Al het andere is onwaarheid en de waarheid zelf is de grootste onwaarheid.

De waarheid ligt noch in het midden, noch in het extremum. De waarheid is dus nergens. Of misschien toch ergens, maar dan buiten ons?

Het zoeken naar waarheid is één van de dingen, die de mens van het dier onderscheidt en is essentieel voor de mens. Bij de meeste mensen ontbreekt dit wezenlijke kenmerk echter.

H.K.

Impressie van een reis.

Bij de ingang van het douanegebouwtje in Harwich staat Petrus. Hij scheidt de schapen en de bokken. -British passports to the left, foreign passports to the right-. Bij een voetbalwedstrijd noemt men het gasten: Hier ben je de foreigner, die zojuist is binnengedrongen in de splendid isolation van het Verenigd Koninkrijk.

De reis naar Londen maak je op het gebloemde pluche van een geheel in bruine tinten gehouden rijtuig van British Rail. Terwijl het licht van de schommelende olielamp in de ronde spiegels weerkaatst en de thee op het lichtje staat te trekken, kruipt de trein door de nacht.

-Spoorwegen! heerlijke spoorwegen!

Met een glimlach denk je dan aan Hildebrand:

-op u zal niet gerookt worden; want daar is geen adem!
op u zal niet geslapen worden; want daar is geen rust!
op u zal niet worden gebabbeld; want daar is geen tijd!

Van de trits 'veilig, vlug, voordelig' staat 'vlug' hier op een oneervolle derde plaats.

Aangekomen op Liverpool Street kun je echter met Hildebrand uitroepen:

-De spoorweg kwam, de spoorweg kwam-.

Londen. Bruisende metropool vol extremen. En toch; zo evenwichtig.

-Keep Britain strong, buy British- brult een affiche.

En Wilson vecht voor zijn lidmaatschap. Carnaby Street staat in het teken van een Italiaanse week.

Londen. Waar de jongen in 'military gear' even opvallend is als de man met bolhoed en paraplu.

Londen. Waar de buitenlander niet opvalt. - De Hollander bevestigt ook hier de regel.

H.v.d.P.

Exclusief interview met Janine van Erk.

"Verantwoordelijkheid?"

Voor wie? - Voor wat?"

Vurige Willelmus-zanger Wil(h)elm Duys stelde in zijn niet zo Voor de Vuist Weg - programma Nederlands jongste schrijfster en haar eerste, handig voor in tijdnood verkerende examen-kandidaten, 80 blz. grote letters tellende verhalenbundeltje "Groen in de Kruin" aan de kijkers voor.

Janine van Erk, 17 jaar, niet onknap, donkerharig, brildragend, behalve op foto's en voor de t.v., gekleed in wollig mantelpakje over rode trui, rode kousen, ontving "Uilebal" op Hemelvaartsdag 4 mei 1967 in het aardige huis aan de Oud Blaricummerweg in villadorp Laren (N.H.), van haar uitgever, D.P.C. Posthumus Meyjes, die bij ieder interview aanwezig is, en vertelde "Uilebal" ook nog o.a., wat ze al voor de t.v. gezegd had, nl., hoe ze ontdekt was en hoe ze het geluk had, de dochter van een uitgever in de klas te hebben.

Ze maakt geen domme indruk, weet interessante dingen op ernstige toon te zeggen, is altijd te vinden voor een debat, reageert vaak snel en scherp, zodat "Uilebal" zijn handen vol heeft, maar is toch vaak te voorzichtig en durft (?) zich over bepaalde zaken niet uit te laten.

Attentie, dus, voor Jong Talent:

UILEBAL: -In je verhalenbundel "Groen in de Kruin" wordt er nog al eens over bepaalde toestanden in "betere"milieus gesproken. Is de reden tot publikatie geweest, dat je de fouten in jouw milieu aan de kaak wilt stellen?-

Janine van Erk: -Ik wil niemand op de één of andere manier bekeren, ik heb nooit de neiging gehad om mensen te veranderen. Het zou het prettigste zijn om een soort klankbord te zijn. Iedereen moet er zelf maar van maken, wat die er in wil zien. Als ik een bepaalde visie geef, dan zal iemand anders er toch wel wat anders in zien.-

U.B.: -Je wilt niets naar voren brengen, een boodschap overbrengen?-

J.v.E.: -Nee, ik heb geen neiging om een boodschap over te brengen, bepaalde visies uit te dragen; ik hoop objectief te zijn.-

U.B.: -Maar het zou toch op jouw leeftijd heel normaal zijn, als er een bepaald idealisme uit je verhalen blijkt.....-

J.v.E.: -Heb je er een idealisme in gevonden?-

U.B.: -Nee, daarom vragen we het.-

J.v.E.: -Vind je dat idealisme met leeftijd samenhangt? Dat je bepaalde dingen wilt hervormen, enthousiast bent. Ik vraag me af, of dat een kwestie van leeftijd is.-

U.B.: -Als je je afzet tegen een bepaald milieu, is dat toch al een soort idealisme.....-

J.v.E.: -Ik dacht aan de andere kant, dat idealisme meer op veranderingen sloeg, bepaalde dingen beter te maken..

U.B.: -Als je bepaalde dingen niet juist vindt, wil je het toch automatisch beter.-

J.v.E.: -Maar dan geef ik geen richtlijnen om ze te veranderen, en dat is voor mij idealisme!-

U.B.: -Nu ja, laten we zeggen, je bedrijft een soort passief idealisme. Zie je geen kans, in dit opzicht, wat actiever te worden?-

J.v.E.: -Ja, ik zie re het nut niet van in. wat ik ook voor richtlijnen geef, zelfs al zouden ze goed zijn, niemand zou ze opvolgen.....

Tenzij iemand zichzelf veranderen wil of tenzij bepaalde dingen zichzelf veranderen willen, dan zullen ze veranderen, maar als ze het niet willen, kun je hoog en laag springen, hoe dan ook, maar dan doen ze het niet.

(Uilebal is het hier niet mee eens, er volgt een discussie over de beïnvloedbaarheid van de jeugd. Janine geeft toe, dat men op een bepaalde leeftijd inderdaad openstaat voor ideeën van anderen. Daarna komt het gesprek op godsdienst)

J.v.E.: - Het heeft zijn zeer positieve kanten en ik vind het een bijzonder fascinerend iets, heel belangrijk.

U.B.: - Positieve kanten?

J.v.E.: - Sommige mensen proberen vanwege die godsdienst beter te zijn; dat ze soms gemakkelijker sterven, hoewel soms ook moeilijker. Het geeft een bepaald houvast en een bepaalde steun.

U.B.: - En wat jezelf betreft?

J.v.E.: - Nou (glimlacht), over mijn privéleven wil ik het liever niet hebben.

(Uilebal zet nu in de loop van het gesprek enkele valletjes op om haar toch uitlatingen te laten doen over geloof, godsdienst en politiek. Maar Janine is op haar hoede: "dat lijkt op een soort biecht, je wordt zo gauw in een hokje geplaatst, dat noem ik kleur bekennen"....)

U.B.: - Welke kranten lees je?

J.v.E.: - Die ze thuis lezen: de Telegraaf en de Haagse Post.

U.B.: - (lacht) Ja als je de Telegraaf leest, moet je natuurlijk maar wel iets tegenover stellen.

Hoe vond je het interview met jou in de Telegraaf van Van der Meyden?

J.v.E.: - Met Brigitte bedoel je?

U.B.: - Dat is toch Van der Meyden?

J.v.E.: - Mm, 't was niet onaardig.

U.B.: - Wat zijn je favoriete auteurs?

J.v.E.: - Ik heb eigenlijk geen favoriete auteurs.

U.B.: - Favoriete boeken?

J.v.E.: - "Mainstreet". Sommige boeken van Françoise Sagan. "Kort Amerikaans" van Jan Wolkers, erg realistisch. "Langs lijnen van geleidelijkheid" en "Iskander" van Couperus.

U.B.: - Voel je je door een bepaalde auteur geïnspireerd, Sagan bijvoorbeeld?

J.v.E.: - Nee, dat is mij wel meer gevraagd, maar dat is niet zo

U.B.: - Je voelt je niet geïnspireerd door een bepaalde schrijver. Dan komt de vraagop: Waar heb je het dan wel vandaan?

(Algemene hilariteit.)

Uilebal: Uit de boom of zo? —

J.v.E.: - Moet het dan boekenwijsheid zijn?

U.B.: - Nee, ervaring b.v.?

J.v.E.: - Ik vind meestal, dat het alleen maar berust op bepaalde dingen aanvoelen en observeren.

Je in iemand verplaatsen, dan heb je meteen de ervaring.

U.B.: - Neem nu het laatste verhaal, "Heb je spijt", vrij pikante scènes; kan je dit volgens jou ook schrijven zonder het zelf te hebben meegemaakt?

J.v.E.: - Ja, ja, dat hoef je alleen maar aan te voelen. Je hoeft het alleen maar om je heen te zien. Het is een ervaring van iemand anders, die je op jezelf overdraagt.

Of je kunt b.v. uitgaan van iets irreëls, dat iemand geboren wordt met een derde oog. Dan kan je de reacties van iedereen op dat oog beschrijven, dat is volkomen fantasie, dat kan je door die reacties toch realistisch maken. Daar valt wel iets van te maken.

B.V. dat je door dat derde oog de waarheid zou kunnen zien. Natuurlijk geen derde oog als gaatje in je voorhoofd, om "high" te worden.

(Mevrouw Posthumus Meyjes komt de thee brengen, met cake. Ze maakt een verschrikt gebaar, als ze ziet dat de bandrecorder loopt. Geeft niet, Uilebal houdt wel van wat ongedwongenheid.)

U.B.: - In het eerste verhaal is de ik-figuur een man. Vond je het moeilijk je daarin te verplaatsen?

J.v.E.: - Misschien wel, maar ik wil me graag in het standpunt van een man verplaatsen, ik wil dat graag doorgronden (hilariteit).... Ik kan me als een man ergeren over een vrouw en omgekeerd.

U.B.: - Dat lijkt ons zeer moeilijk: de natuur van man en vrouw is erg verschillend.....

J.v.E.: - Weer volgens mij een kwestie van observatie en inleving. In de huid van iemand anders kruipen. De man uit het eerste verhaal bijv. heb ik eens gezien, en toen dacht ik opeens het hele verhaal. Die man is waarschijnlijk niet zo, je kan hem in je verhaal een draai naar het goede of naar het slechte geven. Soms ontgroeien bepaalde dingen aan je, gebeurt er iets onverwachts. Je begint bijv. met een vooropgesteld idee en dan merk je opeens, dat hij iets doet, wat je niet voorzien hebt.

(Posthumus Meyjes beheerst zich uitstekend: hij heeft nog niets gezegd. Daarom doet hij maar wat: hij biedt sigaretten aan. Dank u, twee Uileballen roken niet, één steekt een pijp op.)

U.B.: - Wat zijn je toekomstplannen?

J.v.E.- Die veranderen nog, al, op het ogenblik denk ik eerst een tijdje hier weg te gaan. Een beetje te ontbolsteren. Me vrij te maken van bepaalde vooroordelen en dan terug te komen en iets te vinden dat me interessert, aan een tijdschrift gaan werken, dat zou het enige zijn waar ik bereid zou zijn heel erg hard te werken.

U.B.: - Ja, het eerste jaar.

J.v.E.- Nee, dat blijft wel.

Erg hard werken lijkt me heel goed, daar bevrediging in vinden. Iets hebben wat je leven aanvult.

U.B.: - En op de langere duur?

Wat denk je van een huwelijk?

J.v.E.: (beslist) Niet voor mij!

U.B.: -

J.v.E.- Het is een heel goede instelling voor bepaalde mensen, maar niet voor mij, voor mij zou het mijn dood zijn, echt.....(denkt na)....Ik heb wel eens een tijdje op kinderen gelet, de hele dag met die kinderen opgesloten zijn, het was het ergste wat ik meegemaakt heb!

U.B.: - (moraliserend)- Omdat het andermans kinderen waren!

J.v.E.- Nee, je verliest je vrijheid.....

U.B.: - Geloof je niet, dat het uiteindelijke doel van de vrouw is, het bestaan voort te zetten? Dus kinderen te krijgen?

J.v.E.: - Och, tegenwoordig zeggen ze dat ieder die meer dan twee kinderen heeft, de overbevolking in de hand werkt, de wereldnood. Vroeger werd die rol de vrouw opgedrongen, door de man vooral en de kerk.

Wat voor de één de hemel is, is voor de ander de hel-

U.B.: - Maar voor de vrouw toch hetzelfde....

J.v.E.- Een vrouw zou dus moeten trouwen?

U.B.: - Nee, maar een vrouw wordt toch pas vrouw, als ze kinderen voortbrengt; dat hoeft niet speciaal in een huwelijk.

J.v.E.: - Ik ben niet tegen het huwelijk, niet voor anderen, maar voor mezelf, nee. Het zou voor mij opgeven van mijn vrijheid zijn, waar ik zeer op gesteld ben.

U.B.: - Dacht je die vrijheid ooit te bereiken i.v.m. bijv. verantwoordelijkheidsgevoel?

J.v.E.: - Verantwoordelijkheidsgevoel? Waarvoor?

Voor wie? Voor wat ?

Ik vind een heel goede spreuk: "Better to reign in hell, than to serve in heaven".

Ik wil volkomen over mezelf beslissen en al zou dat misschien een hel zijn, dan vind ik dat beter dan één of ander gelukkig niets te zijn.

U.B.: - Je ziet het huwelijk niet als jouw doel, wat dacht je van het vrije huwelijk?

J.v.E.: ' Nee,...

U.B.: - Ja, je wilt toch de hele sexualiteit niet opeens uitschakelen?

J.v.E.: - Dat vind ik heel moeilijk.

Met die tijd zal ik het nog wel zien.

Ik ga geen richtlijnen uitstippelen, hoe ik me later zal gedragen, maar ik wil niet gebonden zijn!

(Er volgt nu een gesprek over voor- en nadelen van het huwelijk, eenzaamheid, de relatie man-vrouw, individu-massa.

Jeanine: Vrijheid en ongebondenheid sluit sociale beweging uit... en... zelf met rust gelaten te willen worden betekent nog niet dat je anderen niet kunt helpen...)

J.v.E.: - Ik geloof niet dat ik het verdragen kan voortdurend een soort tweede ik om me heen te hebben. Misschien ben ik a-sociaal. Misschien kan ik niet met iemand samenleven...

U.B.: - Heb je het wel eens geprobeerd? Uh.....

J.v.E.: - Wat een vraag!!!

Natuurlijk leef ik met mijn ouders. Maar dat is geen vergelijk.

U.B.: - Dat eist toch al heel wat ... en de school....

Vrijheidsbeknotting, spontaniteitsonderdrukking enz.

Posthumus Meyjes: - Wat een enthousiasme voor de school...

J.v.E.: - Ja, een beknotting van alle mogelijke dingen en iedere vrije geest wordt er onderdrukt.

Bepaalde huichelarij, het mee moeten spelen.

En dan de klikjes, bestuur en zo, de schoolaristocratie, de intellectuelen en de semi-intellectuelen.

(Uilebal reageert scherp:" Wat is semi-intellectualisme, waar ligt degrens?

Kwalificatie door houding, gedrag, gespreksstof, kennis, image?

Geldingsdrang op school en in de maatschappij. Bestaat er een recht zich intellectueel te noemen?)

(Mevrouw Posthumus Meyjes schekkt, nog een bakje thee in, meneer P.H. trakteert op een chocolaatje).

U.B.: - "Groen in de kruin", de titel van je boek, komt ook eenmaal in je laatste verhaal voor. Wat bedoel je er precies mee?

J.v.E.: - Ik vond het geschikt voor de inhoud van het hele boek. Het is in bepaalde opzichten onrijp, groen, het is niet op mijn manier volkomen geweest.

Dat accepteer ik ook, dat geef ik ook toe, ik heb ook niet willen doen alsof het zo was.

U.B.: - Zie je het boek als een afsluiting van een bepaalde periode?

J.v.E.: - Ja, een bepaalde periode van naïviteit. Van bepaalde illusies.

U.B.: - Wij danken je voor dit interview.

J.B., H.K., H.v.d.P.

-o-

JEANINE VAN ERK: EINDEXAMENKANDIDATE.

.....

Het korte verhaal "Eindexamenkandidate" gaat over de iet-
wat cynische overpeinzing van een niet al te dom 18-jarig
meisje uit de "betere" milieus van Noord'Holland op de
morgen van haar verjaringsfeest. Ze beseft dat ze op het
punt staat de snobistische klik, waar iedereen "ieder-
een" kent, binnen te gaan. Ze heeft het gevoel alsof ze
in een glazen stolp te koop komt te staan en denkt met
weemoed terug aan de periode die achter haar ligt, toen
ze nog eens uit de band kon springen. Ze kan zich van nu
af aan niet meer permitteren te zeggen, wat ze denkt, want
dat kan "men" meestal niet waarderen.

Deze morgen leek wel een afscheid, een begrafenis van het kind van vroeger, zij alleen was aanwezig, hield de grafrede met haar gedachten, plaatste een kruis in haar geest. Op het eind van het verhaal legt ze zich echter meer bij de veranderde situatie. Waarom nog verder denken, waarom je kwellen als alles zo gemakkelijk kan zijn? Ze denkt niet verder, trekt een jas aan, gaat naar buiten en heeft een gelukkige glimlach op haar gezicht.

Dit verhaal is evenals de andere verhalen uit "Groen in de kruin" gemakkelijk leesbaar. De lezer hoeft er niet al teveel bij na te denken en het eind geeft een "keurige" oplossing. De milieubeschrijving uit dit verhaal vind ik zeer goed. Ze schrijft zeer korte zinnen zonder-althans in dit verhaal- te vervallen in een Ot-en-Sien stijl en ze gebruikt vaak rake beelden. Ik heb echter een bezwaar tegen de talloze engelse kreten, die ze gebruikt en waarvan voor de meeste toch echt wel een gangbaar Nederlands equivalent te vinden is.

H.K.

Schoolbladredacteuren - studieconferentie en de Vereniging Voor Wetenschappelijke Spelling.

In de paasvakantie was "Uilebal", in de persoon van ondergetekende, dankzij de N.S.U. (Nederlandse Schoolpers Unie) in de gelegenheid als gast - onze school is (nog) geen lid van de N.S.U.- haar jaarlijkse studieconferentie voor schoolbladredacteuren bij te wonen. Deze op redelijk hoog peil staande reünie vond plaats in het gloednieuwe, toen nog niet officieel geopende, - vlak aan zee liggende-recreatiecentrum "Het Zilveren Schor" bij Arnhem.

Gast-sprekers waren o.a.: een politieinspecteur: "Waar vroeger het gezag iets was, dat van boven af gedicteerd werd, wordt het nu eerder gebezigd in de vorm van een dialoog", schrijver Bert Schierbeek: "Kunst is een bijzondere transformatie van een materiaal in iets anders, Marjolein en Willem van "Hitweek": "De jeugd moet wat te zeggen hebben" en J. Berits, directeur van de Rijkskweek-

school te Alkmaar en voorzitter van de "Vereniging Voor Wetenschappelijke Spelling". (Onder-voorzitter is Johan Aisne).

In een gesprek, dat ik met hem had, deelde hij o.a. mee, dat hij niet al te erg teleurgesteld was door de verpletterde kritiek, die hij op de voorstellen kreeg. Op mijn vraag, wat nu te doen, zei hij: "We vechten door, tot in de 2e Kamer".

Enige voorbeelden:

1) Het gebruik van één vast teken per taal-
klank: ei i.p.v. ij bv. rijden wordt reiden
ou i.p.v. au lauw - lou
e i.p.v. i en ij in de achtervoegsels: ig en - lijk:
steg, natuurlek.
g i.p.v. i in aai, ooi en oei: laaij, boei, boejen.
p i.p.v. b } aan het eind van een woord of woorddeel
t i.p.v. d } of als voorlaatste letter resp. voor
t en s: je hebt wordt je hept
ik word - ik wort
reeds - reets
Nederland. Nederlant vgl.
Brabant.

2) Het afschaffen van tekens zonder functie:
e in ie in open lettergrepen:

dieren wordt diren

knie - kni

bv.: "dri liter in di giter"

b in ambt, wordt amt

h in thuis, wordt tuis en het wordt et. (toomloze e).

w in erwt, wordt ert en touw wordt tou enz.

De Vereniging voor W.S. zegt: "Spelling is geen taal spelling is door schrifttekens de taalklanken aanduiden" en Berits in Arnemuiden: "Jullie zijn jong, progressief, dus ook voor de nieuwe spelling zonder meer". "Uilebal" stelt: "Progressief, echter, is deze spelling alleen in zijn nationalistisch purisme. En dat klinkt wel erg paradoxaal. Dat is iets, waar we juist vana moeten!"

J.B.

De speler weent.
De zaal applaudiseert en
bewondert hem om zijn
spel en
niemand doorziet
het tragische in deze comédie.

H.v.d.P.

De domheid der begrenzing.

-.-.-.-.-

Volgens Aristoteles ligt de oorsprong van elk denker in de verwondering. Welnu, ik verwonder me al jaren over mijn eigen domheid en over die van anderen.

Eén van de voornaamste aspecten der domheid is volgens mij de begrenzing en daarom wil ik deze "domheid der begrenzing" eens nader bekijken en.....begrenzen. Deze begrenzing valt het eenvoudigst te splitsen in een materiële en geestelijke begrenzing.

Het zoveel-mogelijk-willen-bezitten is een typisch menselijke eigenschap. Bezit wil zeggen macht en om dit éne kleine woordje is al heel wat gekonkeld, geroofd en vermoord. Macht is echter ook onafscheidbaar verbonden met verantwoordelijkheid en dit laatste heeft men helaas maar al te vaak vergeten. Zeker net zovaak heeft men de fout gemaakt deze verantwoordelijkheid te begrenzen tot zijn ego of tot zijn groep. Het is grappig- of moet ik hier misschien zeggen belachelijk- dat men tegenwoordig het bezit wil nivelleren, zonder daarbij echter de geestelijke begrenzingen op te heffen. Hierdoor zou dan het aantal paradoxen waarmee wij moeten leven, weer met één verrijkt(?) worden. Veel belangrijker en benauwender is mijns inziens echter de begrenzing op geestelijk vlak en ik wil hier dan ook iets uitgebreider op ingaan.

Wanneer men volwassen wordt, gaat men een eigen meningcomplex opbouwen, hetgeen zwaar werk schijnt te zijn. Het is in ieder geval opvallend, dat wanneer men- ik ben

me er van bewust dat ik hier generaliseer--dit eigenmensing a-complex heeft gevormd, vrijwel niet meer openstaat voor theorieën, die dit complex- of in ieder geval de basis van dit complex- wel eens zouden kunnen ondermijnen, kortom men deinst terug voor een Sisyphuswaarheid. Maar is deze Sisyphuswaarheid wel zinloos?. Ik ben van mening dat deze Sisyphuswaarheid niet zinloos is en dat het zinloos- verklaren hiervan juist aanleiding heeft gegeven en- naar ik vrees- ook nog zal geven tot veel onbegrip, misverstand en ellende. Het is mij niet duidelijk waarom men zich ooit over een Babylonische spraakverwarring druk heeft kunnen maken, daar de Babylonische denkverwarring waarmee wij opgescheept zitten toch veel ernstiger en gevaarlijker is.

Twee in dit verband veel ge- en misbruikte hedendaagse kreten zijn: "bekrompen" en "hokjesgeest". Deze termen worden altijd in een zeer minachtende betekenis gebruikt, maar is de "hokjesgeest" niet nodig om indelen en oordelen mogelijk te maken en is onze hele maatschappij hier niet op gebaseerd? Maar mogen wij wel oordelen, of beter gezegd zijn wij wel in staat te oordelen? Wanneer is een oordeel gerechtvaardigd? Slechts indien we alle bepalende factoren kennen en aan elk van deze factoren de juiste waarde hechten. Het is echter onmogelijk om ooit van iets alle bepalende factoren te kennen we kunnen wel denken dat we ze allemaal kennen, maar wanneer weten we het zeker?- en het is helemaal onmogelijk om ooit aan deze factoren de juiste waarde te hechten, tenzij we ons er volledig van zouden kunnen distantieëren en ook dit is onmogelijk, ja zelfs onmenselijk. De geestelijke begrenzing is dus noodzakelijk om te kunnen oordelen. Is oordelen echter noodzakelijk of praktischer gezegd hoe zou de samenleving er uit zien als er niet meer geoordeeld werd? Zouden we een ideale maatschappij krijgen, of een complete chaos? Ik weet het natuurlijk niet, maar ik hoop het eerste en vrees het laatste. Zodoende kom ik- daar ik de ideale samenleving immers niet kan zien- terecht bij de noodzakelijkheid van de "domheid der begrenzing". Maar dit is dan een domheid, die men zelf inziet en die de waarde van de eruit voortvloeiende daad doet relativiseren. De kunst is nu het verstand een sterke rem te laten zijn op de daad, zonder de daad onmogelijk of zinloos te maken.

De beste conclusie lijkt me hier dan ook: "De begrenzing is dood..... lang leve de begrenzing!"

H.K.

Neeltje Maria Min

"Voor wie ik liefheb wil ik heten".

De 22-jarige in Bergen (N.H.) wonende, aantrekkelijk- eenvoudige, los- gemakkelijk in spijkerbroek en trui geklede, eind vorig jaar front -literatuur- nieuws, best verkochte poëzie in 1966, door uitgever Bert Bakker uitstekend gelanceerde, Neeltje Maria Min, is nu ietwat op de achtergrond geraakt. Daarom vond "UILEBAL" het nodig de door A.Roland Holst geprezen, Kees Fens verguisde, van "De Telegraaf": "literaire prostitutie tot" N.R.C.:"flauwekul", nagetrapte Neeltje juist nu te vragen, hoe ze over bepaalde zaken denkt en hoe ze bv. vindt, dat ze er nu wat "uit" is.

"UILEBAL"- redacteur Jos Buijs had een gesprek met haar.

- Mag ik Neeltje zeggen?

N.M. Ja hoor, ga je gang.

Ik vind het erg prettig dat er niet zoveel meer over me geschreven en gepraat wordt.

Al die vragen en alles er omheen.

" Nee mijn vader, die mij pratende vreemd is; aan zijn zwijgen herken ik hem.

Zijn huid heeft zijn lach strak getrokken, zijn voeten lijken op een twee.

ik zou hem willen noemen maar ik kan het woord niet vormen dat hij kennen zal.

het is daarom dat ik van vader spreek".

(Toch zoekt ze contact: " ik zou hem willen noemen", maar ze is hem te vreemd gegroeid om zijn taal te weten en te spreken:".. maar ik kan het woord niet vormen dat hij kennen zal".)

- Je staat er nog wel achter?

N.M. Ja, ik sta er nog wel achter, maar ik zie het toch als verleden tijd. Het heeft afgedaan voor mij. Ik heb er geen zin meer in.

" Dit glas

geeft mij het kind weer
dat ik was.

Maar er is niets dat ik herken:

de oogopslag

het handgebaar,

wij lijken niet meer op elkaar."

(Haar jeugd is voorgoed voorbij, ze vindt nu niets meer in haar zelf, dat haar aan vroeger doet denken.)

- Wil je je lezers bereiken, wil je ondanks:

" hoe moet ik, wat ik zeggen wil, zeggen?

. het woordtekort is niet op te heffen!..
toch een band scheppen, proberen te verstaan en te
doen verstaan?

N.M.- Nee, maar ik geloof wel, dat de mensen mij begrijpen. Als ik van plan was geweest, mijn lezers te bereiken, heb ik dat doel toch bereikt, want het werd en wordt goed verkocht

.. Meer wil je niet?

N.M.- Nee, ik wil ook niet, dat het nog beter verkocht wordt. Ik ben het allemaal een beetje moe.

- Ik las dat je niet kunt opschieten met je ouders?

N.M.- Nee, ik houd erg veel van ze, maar iedereen heeft toch wel eens moeilijkheden?

"Vader die mij leven liet
in een onbegrensd gebied
en het schelpje dat ik vond
noemde een versteende vis,
is, wat nooit een ander is,
is een warme arm die rond
mijn vermoeide schouders ligt,
is een hart tot mij gericht."

(Dit spreekt inderdaad voor zich: de vader, die leven laat, noemt,

" is, wat nooit een ander is", wat prachtig zegt ze dat, dat, wat die vader is kan je niet zomaar met een enkel woord "uniek" afdoen; een warme arm, die doet herleven; kracht geeft en tenslotte een vader, die helemaal, want: met zijn hart, naar haar toestaat en begrijpen wil.) maar:

Het was donderdag.

De moeder bood geen tegenstand:

de moeder doodde ondoordacht

de kinderlijke tegenmacht.

De dag ging over in de nacht

en in de kamers woedde brand

en in de kamers heerste wind
en in het kind verging het kind."

(verwijt aan de moeder, heeft zij haar jeugd gestolen,
gedood?)

"Rancurs! " staat er boven het volgende gedicht:

"Mijn dagen zijn geteld,
ik zal teruggaan in de aarde.
Toen jij mij baarde
was het vonnis al geveld.
Mijn dood
begon al in jouw schoot."

dan smeekt ze de vader haar te helpen, om de moeder
dichter bij te brengen:

." O, vader, leen mij adem voor één gil,
zodat zij hoort wat ik haar zeggen wil.
ik wil haar zeggen: luister, wees mijn
vrind of wees mijn vijand, hoe ik wordt
bemind is mij om 't even, maar denk
aan mij!
vader, laat mij niet sterven zonder haar."

en de verzoening volgt:

" In haar was ik geborgen
en breidde ik mij uit
en werd ik steeds completer
en rijpte ik als fruit....."

en
.."O moeder, die mij baarde
die haar vermoeide schoot
gelaten openvouwde,
U draag ik op mijn dood."

(Een dankgebed tot de moeder, maar tegelijk verbindt ze
weer het geboren worden met het sterven, een offerande:
z biedt haar sterven aan. Neem mij ook weer terug, moeder.)
Haar gedichten zijn zwaar van weemoed, pijn en eenzaamheid,
zoals in:

" Staande naast hem
en tussen deze twee geluiden
-de echo en het zingen zelf-
ben ik eenzamer dan de eenzaamste stem,
ben ik vager dan het ongeduide,

ben ik nog meer een ander dan mijzelf."

(Nog meer een ander dan mijzelf", nadrukkelijker, bewuster dan op deze manier is het haast niet mogelijk die eenzaamheid, dat zoeken naar zelf-identificatie over te brengen.)

N.M. - Ik ben ook liever alleen, iedereen staat alleen.

"Mijn moeder is mijn naam vergeten,
mijn kind weet nog niet hoe ik heet.
hoe moet ik mij geborgen weten?

noem mij, bevestig mijn bestaan,
laat mijn naam zijn als een keten.
noem mij, noem mij, spreek mij aan,
o, noem mij bij mijn diepste naam.

(Toch weer dat verlangen, de bijna gebiedende, steeds- door herhaling- intenser wordende wens: "noem mij, bevestig, laat zijn, noem mij, noem mij, spreek mij aan.

O,"= wanhoop, diepste verlangen, een laatste poging, terwijl ze al weet, dat het vergeefs zal zijn? "noem mij bij mijn diepste naam." En dan laat ze toch de ruimte over, de kans tot leven, liefde, maar tot het uiterste begrensd, want:

"Voor wie ik liefheb, wil ik heten."

J.B.

De reis terug.

--..--..--..--..--

Rood gaat de zon onder. Rood als gloeiend ijzer. Het is benauwd in de coupé. Hebt U er bezwaar tegen als.... Hij staat op en draait het venster wat omhoog.

- Broeierig dagje, niet?- De man tegenover hem trekt zijn das wat lossier. Wat?.... ja broeierig. Eens zou hij net zo zijn als die man. Buikje, flodderig overhemd. Niet bestand tegen de warmte. Hij transpireerde u al. Met zijn duim wreef hij de kleffe handpalm.

Buiten trekt als een film het land aan hem voorbij.

De posten van de bovenleiding. Snel en nauwelijks te onderscheiden. Boomgroepen en boerderijen, die verder van de lijn liggen, blijven langer in zijn gezichtsveld.

Het is net als met de gebeurtenissen uit je leven. Herrinneringen. Sommige snellen voorbij en ben je zo weer vergeten. Andere blijven langer hangen. Vaak zijn het juist de gebeurtenissen, die zeer nauw je leven raken, die het eerst uit de herrinnering verdwijnen. En de dingen die op een afstand gebeuren, die vergeet je niet. Drie jaar is het geleden, dat hij, net als nu in deze trein zat. Alleen reed de trein toen de andere richting uit. Het was vroeg. De zon stond nog laag aan de hemel. De blauwe verte had hem gelokt. Tijdens de rit keek hij uit over het met dauw overgoten land. Dampend lag het voor hem. Weggegaan was hij, zonder groet. Het dorp met de afgepaste ruimten en de geur van opgebakken spek

Hij zou trekken tot aan de goudomrande horizon. Tot aan een land met hoge donkergroene cypressen. Een land met zacht geurend gras. Met grote witte huizen zonder deuren. Daar kon hij lopen, zich bewegen en zich vrij voelen. De verte vol beloften trok hem aan zich.

En nu. Drie jaar later. Avond, een benauwde treincoupé. Hij gaat de zelfde weg terug. Terug naar het dorp. De kleine huizen met de kleine gedachten. De ommuurde achtertuinen met de vuilnisemmers.

Hij naderde de streek nu. De man die tegenover hem gezet had was lang geleden uitgestapt. Hij zette zich op zijn plaats. Vreemd, hij had nooit tegen achteruitreizen gekund. Nu zou hij wel uren zo willen blijven zitten. Door het venster zag hij het land dat hij verliet. Een dikke nevel lag voor de horizon.

Hij tuurde langs de avondhemel maar voorgoed was het beloofde land aan zijn oog onttrokken.

De trein naderde het station.

H.v.d.P.

Meisjes zwemmen.

17 j. + ouder- 50 m.school

Estaf. 4x25m.

1. Margriet Heusdens 49,3

Op tijd.

2. Jetty Rudolph 56,9

1. Leraren 1.09,5

50 m. vrij

2. 4B klassen 1.11,8

1. Margriet Heusdens 48,4

3. 3B 1.15,4

2. Jetty Rudolph 64.-

PRETTIGE VAKANTIE

EN

PLUS

EST

EN

VOUS

